

Sygn. akt II K 1229/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Magdalena Czaplińska

Protokolant Józef Wierzbicki

po rozpoznaniu w dniach 21.02.2018 r., 21.05.2018 r. sprawy:

D. G., urodzonego (...) w G.,

syna J. i B. z domu S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 18 stycznia 2017 r. w ruchu lądowym w G. na drodze publicznej – ul. (...) prowadził pojazd mechaniczny marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), czym nie dostosował się do decyzji nr (...). (...).1.141.2012 wydanej przez Urząd Miejski w G. z dnia 16 marca 2012 r. o cofnięciu uprawnień kategorii B do kierowania pojazdami,

tj. o przestępstwo z art. 180a k. k.

I. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k. k. oskarżonego D. G. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym ustaleniem, że nie dostosował się on do decyzji Prezydenta Miasta G. nr (...). (...).1.141.2012 z dnia 16 marca 2012 r., czyn ten kwalifikuje z art. 180a k. k. i za to na podstawie art. 180a k. k. skazuje go na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k., art. 627 k. p. k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 190 złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 60 złotych.

Sygn. akt: II K 1229/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją nr (...). (...).1.141.2012.TM z dnia 16 marca 2012 r. Prezydent Miasta G. cofnął D. G. uprawnienia kategorii B, dokument nr (...), druk nr (...) wydane 27 czerwca 2005 r. przez Prezydenta Miasta G. – do czasu wykazania się posiadaniem wymaganych kwalifikacji do kierowania pojazdami. Przesyłka zawierająca odpis wymienionej decyzji powróciła 28 marca 2012 r. do adresata z adnotacją „nie podjęto w terminie”. W toku postępowania administracyjnego poprzedzającego wydanie decyzji D. G. skierowany został na egzamin sprawdzający kwalifikacje w zakresie prawa jazdy kategorii B. Oskarżonego pouczone, że niepoddanie się sprawdzeniu kwalifikacji skutkować będzie cofnięciem uprawnień do kierowania pojazdami.

Dowód: kopia decyzji z potwierdzeniem odbioru – k. 69-71

Dnia 12 grudnia 2015 r. na ul. (...) w G. D. G. został zatrzymany do kontroli drogowej. W trakcie kontroli oskarżony nie posiadał przy sobie prawa jazdy. Po sprawdzeniu w systemie informatycznym, funkcjonariusze Policji ustalili, że D. G. nie posiada uprawnień do kierowania pojazdami. W związku z tym zdarzeniem, na mocy wyroku z 10 listopada 2016 r. Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku skazał D. G. na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności za czyn z art. 180a k. k.

Dowód: pokwitowanie – k. 3 akt II K 463/16 SR Gdańsk-Północ w Gdańsku; wyrok – k. 116 akt II K 463/16 SR Gdańsk-Północ w Gdańsku;

Dnia 18 stycznia 2017 r. na ul. (...) w G. D. G. został zatrzymany przez funkcjonariuszy z K. w G. do kontroli drogowej w związku z podejrzeniem posiadania środków odurzających. W trakcie kontroli, po sprawdzeniu w systemie informatycznym, okazało się że oskarżony nie posiada uprawnień do kierowania pojazdami. Po zabezpieczeniu pojazdu D. G. udał się wraz z policjantami do swego mieszkania w celu przeprowadzenia przeszukania.

Dowód: zeznania świadka E. K. – k. 24-25, 125-125v; oświadczenie – k. 2; protokół przeszukania – k. 3-5; protokół przeszukania – k. 7-12; protokoły użycia testera narkotykowego – k. 13-13v

W okresie od 2008 roku do dnia popełnienia badanego czynu D. G. dopuścił się 35 wykroczeń drogowych.

Dowód: dane osobopoznawcze – k. 81-86

Oskarżony D. G. był uprzednio czterokrotnie karany przez Sąd.

Dowód: dane o karalności – k. 104-107

Sąd zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie, Sąd oparł się na zeznaniach świadka E. K., a także na dokumentach.

Oskarżony D. G. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Sąd nie dał wiary oświadczeniu oskarżonego, gdyż stoi ono w całkowitej sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym.

Świadek E. K. opisała okoliczności zatrzymania oskarżonego do kontroli drogowej dnia 18 stycznia 2017 r. Świadek nie pamiętała jednak reakcji oskarżonego w momencie, gdy okazało się, że nie posiada on uprawnień do kierowania pojazdami.

Sąd oparł się na dokumentach urzędowych przywołanych w ustaleniach faktycznych. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, w zakresie ich kompetencji i w prawem przepisanej formie. Ich autentyczność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Stanowią one obiektywne dowody zaświadczonych nimi okoliczności. W ocenie Sądu, wymienione dokumenty pozwalają bez cienia wątpliwości stwierdzić, że w momencie popełnienia przedmiotowego czynu oskarżony D. G. był świadomy tego, że nie posiada uprawnień do kierowania pojazdami kat. B, gdyż wydano wobec niego decyzję o cofnięciu uprawnień. Wprawdzie decyzja z 16 marca 2012 r. wróciła do adresata z adnotacją „nie podjęta w terminie”, tym niemniej oskarżony został już w przeszłości skazany za podobny czyn popełniony 12 grudnia 2015 r., kiedy to został zatrzymany na ul. (...) w G.. Najpóźniej tego dnia oskarżony dowiedział się zatem o cofnięciu uprawnień. Jednakże zebrane dowody wskazują na to, że nastąpiło to dużo wcześniej. Jak wynika z treści uzasadnienia decyzji z 16 marca 2012 r., w toku postępowania pouczone D. G., że w razie niestawienia się na egzamin zostanie pozbawiony uprawnień do kierowania pojazdami. Następnie 18 stycznia 2013 r. oskarżony został ukarany mandatem karnym za czyn z art. 94 § 1 k. w. (prowadzenie pojazdu bez uprawnień).

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że oskarżony D. G. dopuścił się czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia. Oskarżony miał świadomość tego, iż nie posiada uprawnień do kierowania pojazdami kat. B, gdyż zostały mu one odebrane na mocy decyzji Prezydenta Miasta G. nr (...). (...).1.141.2012 z dnia 16 marca 2012 r. Mimo to, dnia 18

stycznia 2017 roku prowadził pojazd na drodze publicznej – ul. (...) w G.. Z uwagi na to, że wymieniona wyżej decyzja została wydana przez Prezydenta Miasta G., a nie Urząd Miasta G., Sąd dokonał stosownej korekty opisu czynu.

W czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu, nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca jego kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę oskarżonego. Nie był on w szczególności w znacznym stopniu ograniczony w możliwości rozpoznania znaczenia i konsekwencji swoich czynów przez chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy lub czasowe zaburzenie czynności psychicznych.

Stopień szkodliwości społecznej czynu przypisanego oskarżonemu należy określić jako niemały. Czyn oskarżonego charakteryzował znaczny stopień zawinienia. Oskarżony był już bowiem karany za podobny czyn, polegający na niezastosowaniu się do tej samej decyzji. Można zatem stwierdzić, że jego zachowanie cechowało się uporczywością. Do popełnienia tego czynu D. G. nie zmusiła nadzwyczajna sytuacja życiowa. Jego celem było jedynie podniesienie komfortu życia oskarżonego.

W punkcie I. sentencji wyroku Sąd wymierzył D. G. karę 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Na niekorzyść oskarżonego przemawiały okoliczności wpływające na ocenę szkodliwości społecznej czynu (opisane powyżej) oraz fakt, że przed popełnieniem czynu oskarżony był czterokrotnie karany, w tym raz za przestępstwo podobne. Nadto, za okoliczność obciążającą należy uznać sposób życia oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa, tj. dopuszczenie się 35 wykroczeń drogowych na przestrzeni 9 lat.

Sąd nie stwierdził okoliczności łagodzących przemawiających na korzyść oskarżonego.

Względem na cele kary przemawiał za wymierzeniem D. G. bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Oskarżony był przed popełnieniem przedmiotowego czynu czterokrotnie karany przez Sąd, w tym raz za przestępstwo podobne. Nadto był notorycznym sprawcą wykroczeń drogowych. Okoliczności te wskazują na daleko posuniętą demoralizację D. G.. Zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, że oskarżony dopuści się kolejnego przestępstwa w przyszłości. Zdaniem Sądu, nie byłoby wystarczające zastosowanie wobec oskarżonego kary grzywny, kary ograniczenia wolności albo kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania. W przeszłości warunkowe zawieszenie kary pozbawienia wolności było stosowane wobec oskarżonego dwukrotnie za przestępstwa przeciwko mieniu. W wyroku z 10 listopada 2016 r. Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku orzekł wobec niego karę ograniczenia wolności za czyn z art. 180a k. k., która to kara jednak okazała się nieskuteczna, albowiem nie została przez oskarżonego wykonana, co skutkowało jej zamianą na zastępczą karę 90 dni pozbawienia wolności. Zachodzi obawa, że w razie ponownego odstąpienia od bezwarunkowej izolacji mogłoby dojść do rozzuchwalenia oskarżonego i wystąpienia w jego świadomości poczucia bezkarności.

W punkcie II. sentencji wyroku Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi w całości, nie znajdując podstaw do zwolnienia go z tego obowiązku. D. G. jest młodym, zdrowym mężczyzną. Osiąga stały dochód. Uiszczenie kosztów nie będzie dla niego zbyt dolegliwe.